

Petőfi Sándor:
Anyám tyúkja

Válogatott versek

Editura **KEDVENC** Kiadó
Székelyudvarhely, 2015
ISBN: 978-606-8638-08-9

TARTALOM

LEHEL	1
BEFORDÚLTAM A KONYHÁRA.....	6
A VIRÁGNAK MEGTILTANI NEM LEHET.....	7
FÜSTBEMENT TERV	8
ISTVÁN ÖCSÉMHEZ.....	8
AZ ALFÖLD.....	10
JÁNOS VITÉZ	12
RESZKET A BOKOR, MERT... ..	65
EGY GONDOLAT BÁNT ENGEMET... ..	66
SZABADSÁG, SZERELEM!.....	67
HA FÉRFI VAGY, LÉGY FÉRFI.....	67
A TISZA.....	69
ARANY JÁNOSHOZ	71
A NÉP NEVÉBEN.....	72
ARANY LACINAK	74
FALU VÉGÉN KURTA KOCSMA... ..	76
VÁNDORLEGÉNY	78
SZEPTEMBER VÉGÉN	80
EZ MÁR AZTÁN AZ ÉLET!	81
PATÓ PÁL ÚR.....	82
MINEK NEVEZZELEK?	84
ANYÁM TYÚKJA	85
1848.....	86
NEMZETI DAL	87

FÖLTÁMADOTT A TENGER.....	89
A HEGYEK KÖZT.....	90
A SZÉKELYEKHEZ.....	91
A VÉN ZÁSZLÓTARTÓ.....	92
ITT VAN AZ ŐSZ, ITT VAN UJRA... ..	94
EURÓPA CSENDES, UJRA CSENDES... ..	96
AZ ERDÉLYI HADSEREG.....	97
KI GONDOLNÁ, KI MONDANÁ.....	98
VAJDAHUNYADON.....	99
A SZÉKELYEK	101

E mű részleteinek vagy teljes egészének közlése bármilyen médiában a kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos és bűncselekmény a hatályban lévő törvények szerint.

Reproducerea parțială sau integrală a ediției fără acordul editurii este interzisă și se pedepsește conform legilor în vigoare

Megrendelhető:

0744-505331

0744-611095

E-mail: kedvenckiado2012@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PETŐFI, SÁNDOR

Anyám Tyúkja válogatott versek / Petőfi Sándor ; pref.,
postf.: Szitai György Ferenc. - Odorheiu-Secuiesc : Kedvenckiado,
2015

ISBN 978-606-8638-08-9

I. Szitai György, Ferenc (pref., postf.)

821.511.141-1

LEHEL

1

Mennydörg az óriás kürt
Lehelnek ajakán.
Örvendve nyúl ezer kar
Kifent acél után.

Vérszomjazó örömben
Szikráznak a szemek,
Telt a kebel dicsétől
Harc nagy reményinek.

Jaj annak! aki ellen
E nép kardja száll.
Jaj annak! sorsa lészen
Gyalázat és halál.

Még egyszer zúg riadva
A szélvészhangú kürt
S az alemann seregbe
A dülő szittyá tört.

S vérnek patakja árad
Az eltiport mezőn,
Kietlen rém-halomná
A holtak teste lőn.

Még vának oly erősen,
Oly fáradatlanul
A szittyá kar csapásin
Sok alemann kímül.

De nyugot népe nem fogy,
Elhullott száz helyett
Konrád hatalmas szóval
Idéz új ezeret.

És haj fordít a kockán
Az inda-végezet,
És haj a magyaroknak
Romlása érkezett.

2

Zajatlan áll a
Gyász-arcu csatahely,
Bátor leventék
Elhullott ezrivel.

Győzött a teutón.
A hosszú harc után
Rabság Lehelnek,
Megtörött had román.

"Rablók! hogy többé
Reánk ne törjetek:
Akasztófára
Egyig most veletek!"

Mond nagy kevélyen
A győző fejdelem,
És a bakóknak
Vad serege ott terem.

4

"Vezér, jer, illet
Elsőség tégedet,
Elő, hadd lássuk
Félt hősi képedet.

Olyan magasra,
Miként én, emelt-e.
A magyaroknak
Hatalmas istene?"

'Fejdelem, oh látom,
Határtalan kegyed,
Azért hadd kérjek
Tőled tehát egyet:

És teljesíted,
Kívánatom csekély.'
Előre lépve
Ekkép Lehel beszél.

'Éltemnek a kürt
Olyan hű társa volt,
Mellette vívtam
Sok véres viadalt.

Halálom tőle
Örökre elszakaszt;
Engedd utószor
Megharsogtatnom azt!"

S megriad a kürt
Lehelnek ajakán,
Miként orozlán
Erdői vad tanyán.

5

S hogy harsogtatta
Dörgőleg mindenszerte,
Konrádnak álla
És véle őt leverte.

'Te felmagasztalsz,
És én a porba váglak!
S megy büszke-bátrán
Elébe a halálnak.

Pápa, 1842. tavaszán

BEFORDÚLTAM A KONYHÁRA...

Befordúltam a konyhára,
Rágyujtottam a pipára...
Azaz rágyujtottam volna,
Hogyha már nem égett volna.

A pipám javában égett,
Nem is mentem én avégett!
Azért mentem, mert megláttam,
Hogy odabenn szép leány van.

Tüzet rakott eszemadta,
Lobogott is, amint rakta;
Jaj de hát még szeme párja,
Annak volt ám nagy a lángja!

Én beléptem, ő rám nézett,
Aligha meg nem igézett!
Égő pipám kialudott,
Alvó szívem meggyűladott.

Pest, 1843. július – augusztus

A VIRÁGNAK MEGTILTANI NEM LEHET...

A virágnak megtiltani nem lehet,
Hogy ne nyíljk, ha jön a szép kikelet;
Kikelet a lány, virág a szerelem,
Kikeletre virítani kénytelen:

Kedves babám, megláttalak, szeretlek!
Szeretője lettem én szép lelkednek -
Szép lelkednek, mely mosolyog szelíden
Szemeidnek bűvösbájos tükrében.

Titkos kérdés keletkezik szívemben:
Mást szeretsz-e, gyöngyvirágom, vagy engem?
Egymást úzi bennem e két gondolat,
Mint ősszel a felhő a napsugarat.

Jaj ha tudnám, hogy másnak vár csókjára
Tündér orcád tejben úszó rózsája:
Bujdosója lennék a nagyvilágnak,
Vagy od'adnám magamat a halálnak.

Ragyogj reám, boldogságom csillaga!
Hogy ne legyen életem bús éjszaka;
Szeress engem, szívem gyöngye, ha lehet,
Hogy az isten áldja meg a lelkedet.

Debrecen, 1843. december

Egész uton - hazafelé -
Azon gondolkodám:
Miként fogom szólítani
Rég nem látott anyám?

Mit mondok majd először is
Kedvest, szépet neki?
Midőn, mely bölcsőm ringatá,
A kart terjeszti ki.

S jutott eszembe számtalan
Szebbnél-szebb gondolat,
Míg állni látszék az idő,
Bár a szekér szaladt.

S a kis szobába toppanék...
Röpült felém anyám...
S én csüggttem ajkán... szótlánul...
Mint a gyümölcs a fán.

Dunavecse, 1844. április

ISTVÁN ÖCSÉMHEZ

Hát hogymint vagytok otthon, Pistikám?
Gondoltok-e ugy néha-néha rám?
Mondjátok-e, ha estebéd után
Beszélgetéstek meghitt és vidám,
Mondjátok-e az est óráinál:
Hát a mi Sándorunk most mit csinál?
És máskülönben hogy van dolgotok?
Tudom, sokat kell fáradoznotok.
Örök törődés naptok, éjtek,

Csakhogy szükecskén megélhessetek.
Szegény atyánk! ha ő úgy nem bizik
Az emberekben: jégre nem viszik.
Mert ő becsületes lelkű, igaz;
Azt gondolá, hogy minden ember az.
És e hitének áldozatja lett,
Elveszte mindent, amit keresett.
Szorgalmas élte verítékinek
Gyümölcseit most más emészti meg.
Mért nem szeret ugy engem istenem?
Hogy volna mód, sorsán enyhítenem.
Agg napjait a fáradástul én
Mily édes-örömet fölmenteném.
Ez fáj nekem csak, nyugodt éltemet
Most egyedül ez keseríti meg.
Tégy érte, amit tenni bír erőd;
Légy jó fiú és gyámolítsad őt.
Vedd vállaidra félig terheit,
S meglásd, öcsém, az isten megsegít.
S anyánkat, ezt az édes jó anyát,
O Pistikám, szeresd, tiszteld, imádd!
Mi ő nekünk? azt el nem mondhatom,
Mert nincs rá szó, nincsen rá fogalom;
De megmutatná a nagy veszteség:
Ha elszólítná tőlünk őt az ég...

E néhány sorral érd be most, öcsém.
Én a vidámság hangját keresém,
És akaratlan ilyen fekete
Lett gondolatjaimnak menete;
S ha még tovább fonnám e fonalat,
Szívem repedne a nagy kín alatt.
Más levelem majd több lesz és vidám.
Isten megáldjon, édes Pistikám!

Pest, 1844. június

Mit nekem te zordon Kárpátoknak
Fenyvesekkel vadregényes tájal
Tán csodállak, ámde nem szeretlek,
S képzetem hegyvölgyedet nem járja.

Lenn az alföld tengersík vidékin
Ott vagyok honn, ott az én világom
Börtönéből szabadult sas lelkem,
Ha a rónák végtelenjét látom.

Felröpülök ekkor gondolatban
Túl a földön felhők közelébe,
S mosolyogva néz rám a Dunától
A Tiszáig nyúló róna képe.

Délibábos ég alatt kolompol
Kiskunságnak száz kövér gulyája;
Deleléskor hosszú gémü kútnál
Széles vályu kettős ága várja.

Méneseznek nyargaló futása
Zúg a szélben, körmeik dobognak,
S a csikósok kurjantása hallik
S pattogása hangos ostoroknak.

A tanyáknál szellők lágy ölében
Ringatózik a kalászos búza,
S a smaragdnak eleven színével
A környéket vígan koszorúzza.

Idejárnak szomszéd nádasokból
A vadlúdak esti szürkületben,
És ijedve kelnek légi útra,
Hogyha a nád a széltől meglebben.

A tanyákon túl a puszta mélyén
Áll magányos, dőlt kéményü csárda;
Látogatják a szomjas betyárok,
Kecskemétre menvén a vásárra.

A csárdánál törpe nyárfaerdő
Sárgul a királydinyés homokban;
Odafészkel a visító vércse,
Gyermekektől nem háborgatottan.

Ott tenyészik a bús árvalányhaj
S kék virága a szamárkenyérnek;
Hús tövéhez déli nap hevében
Megpihenni tarka gyíkok térnek.

Messze, hol az ég a földet éri,
A homályból kék gyümölcsfák orma
Néz, s megettök, mint halvány ködoszlop,
Egy-egy város templomának tornya. -

Szép vagy, alföld, legalább nekem szép!
Itt ringatták bölcsöm, itt születtem.
Itt borúljon rám a szemfödél, itt
Domborodjék a sír is fölöttem.

Pest, 1844. július